

2. Бутирська Т. О. Державне будівництво: стан, суперечності, перспективи розвитку Україні / Т. О. Бутирська. – К. : Вид-во НАДУ, 2007. – 484 с.
3. Андрущенко В. Л. Податкові системи зарубіжних країн : навчальний посібник / В. Л. Андрущенко, О. Д. Данілов – К. : Комп'ютер прес, 2004. – 300 с.
4. Чурилов М.М. Соціологія: навчальний посібник. / За ред. С. О. Макеєва, Н. В. Паніна, Н. В. Костенко, С. О. Макеєв. – 4-е вид.– К. : Знання. – 2008. – 566 с.
5. Крушельницька Т. А. Сутність стилю державно-управлінської діяльності в податковій системі України та чинники його формування [Електронний ресурс]/ Т. А. Крушельницька // Державне управління: удосконалення та розвиток : електрон. фах. вид. Акад. муніцип. упр. – 2012. – № 10. – Режим доступу до журн. : du.nauka.com.ua. – Назва з екрана.
6. Гайндль В. Модернізація та теорії модернізації: приклад габсбурзької бюрократії / В. Гайндль // Україна Модерна. – 1996. – №1. – С. 89 –100.
7. Градовский А. Системы местного управления на западе Европы и в России / А. Градовский ; под ред. В. П. Безобразова // Сборник государственных знаний – СПб. : тип. В. Безобразова и К, т. V. ценз. – 1878. – Т. 6. – С. 16.
8. Оболонский А. В. Бюрократия и бюрократизм: к теории вопроса / А. В. Оболонский // Государство и право : научн. журн. – 1993. – №12. – С. 47.

Куценко Т.Ф., Сабадош А.О.

ОСОБЛИВОСТІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ЛОКАЛЬНОЮ ЕКОНОМІКОЮ НА «КРИХКИХ» ТЕРИТОРІЯХ В УМОВАХ КОНФЛІКТУ В УКРАЇНІ

Актуальність розгляду обраної теми базується на тому, що у 2014 – 2018 роках в Україні було зроблено ряд дуже важливих кроків щодо оцінки та пошуку ефективних механізмів соціально-економічного відновлення «крихких» територій в умовах конфлікту.

Фахівці наголошують, що конфлікт 2014 року розпочався тоді, коли економіка Донбасу вже прийшла в занепад через тривалу системну неефективність та інституційні вади, тому загальні потреби за компонентом економічного відновлення оцінюються на рівні 135,5 млн. дол. [1; 2; 3].

Зрозуміло, що постраждали від конфлікту території Донецької та Луганської областей, а також Запорізької, Дніпропетровської та Харківської областей, розвиток яких зазнав негативного впливу внаслідок збройного конфлікту на сході країни, залишаються в категорії «крихких», тому що конфлікт продовжується. Однак «крихкими», на наш погляд, слід вважати також території, громади яких прийняли та продовжують приймати сім'ї переселенців, так званих внутрішньо переміщених осіб (ВПО), а також громади тих областей, які знаходяться в зоні серйозних ризиків та геополітичних викликів в інших частинах країни.

Відповідно, вивчивши досвід країн, що мали подібні проблеми в умовах конфлікту, слід розробити та запропонувати конкретні механізми налагодження ефективного управління локальною економікою. Однак, насамперед, вартує усвідомити базові його складові та взаємозв'язок між ними, на основі чого збагнути

алгоритм тих кроків, завдяки яким можуть бути здійснені подальші реальні перетворення в практиці господарювання на локальному рівні (див. Рис.1).

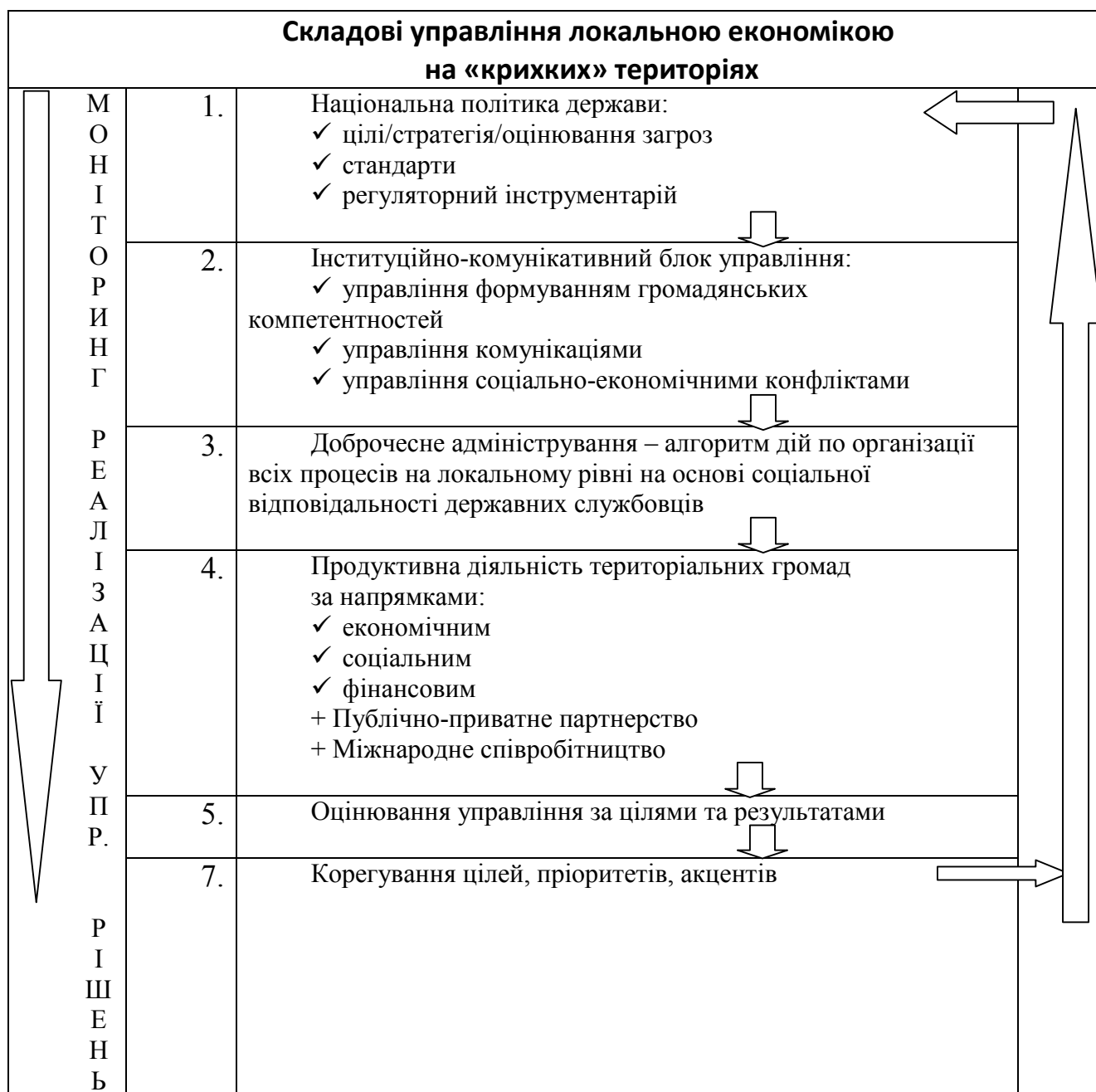

Рис.1. Взаємозв'язок між складовими управління локальною економікою на «крихких» територіях

Зміст цих складових розкривається наступним чином:

1. Національна політика держави має бути спрямована на визначення перспектив розвитку муніципальних економік «крихких» територій в умовах конфлікту на основі результатів оцінювання загроз.

2. Інституційно-комунікативний блок управління локальною економікою має включати наступні аспекти: управління формуванням громадянських компетентностей; управління комунікаціями; управління соціально-економічними конфліктами та ін.

3. Добросесне адміністрування на місцевому рівні та прийняття рішень в умовах гібридних загроз має бути спрямоване на врахування особливостей адміністрування на «крихких» територіях та прийняття ефективних рішень в умовах конфлікту та гібридних загроз.

4. Продуктивна діяльність територіальних громад щодо соціально-економічного відновлення та подальшого розвитку «крихких» територій має бути *вмотивована* головним чином потребою в зміцненні єдності країни, здоровим прагматизмом та економічним патріотизмом.

5. Оцінювання управління за цілями та результатами має здійснюватись на основі системного використання програмно-цільового підходу та вдосконалення системи звітності, що вже започатковується в Україні на рівні місцевих бюджетів.

6. Моніторинг реалізації управлінських рішень на рівні локальної економіки має здійснюватись через впровадження системної оцінки ефективності публічних управлінських рішень, яка реалізується через вимірювання ефективності, результативності, задоволеності потреб індивіда, якості та наслідків.

7. Корегування цілей, пріоритетів, акцентів управління – обов'язкова управлінська складова, від якої залежить технологічно та технічно вчасність та виваженість подальших змін в національній політиці держави.

Насамкінець, слід наголосити: для того, щоб забезпечити ефективне управління локальною економікою на «крихких» територіях, зрозуміло, потрібні спеціалісти, яких, на наш погляд, в Україні бракує. Названа проблема є зовсім не вивченою та може бути досить перспективною для подальших досліджень.

Список використаних джерел

1. Україна. Оцінка відновлення та розбудови миру. Аналіз впливу кризи та потреб на Східній Україні. Том 1. Зведений звіт ЄС, ООН та Групи Світового Банку. Березень, 2015. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: // http://www.un.org.ua/images/RPA_V1_Ukr.pdf
2. Донбас і Крим: ціна повернення: монографія / за заг. ред. В. П. Горбуліна, О. С. Власюка, Е. М. Лібанової, О. М. Ляшенко. – К. : НІСД, 2015. – 474 с. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.niss.gov.ua>
3. Панькова О. В. Концептуальні підходи до соціальної політики України за умов нестабільності / О. В. Панькова [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://konceptualni_pidkhodi_do_socialnoji_politiki_ukrajini_za_umov_nestabilnosti/5-1-0-30
4. Моніторинг процесу децентралізації влади та реформування місцевого самоврядування станом на 10 квітня 2018 року. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.minregion.gov.ua/decentralization/>
5. Wilson W. The Study of Administration / W. Wilson // Political Science Quarterly. – 1997. – № 2. – Р. 481–506.
6. Мельтюхова Н. М. Зарубіжний досвід публічного адміністрування : метод. рек. /авт. кол. : Н. М. Мельтюхова, В. В. Корженко, Ю. В. Дідок та ін. ; за заг. ред. Н. М. Мельтюхової. – К. : НАДУ, 2010. – 28 с. – С. 19.
7. Наказ "Про затвердження Методичних рекомендацій щодо визначення ключових показників результативності, ефективності та якості службової

діяльності державних службовців". - [Електронний ресурс] // Національне Агентство України з питань державної служби. – 2017. – Режим доступу: <http://nads.gov.ua/sites/default/files/imce/2371.pdf>

8. Саєнко О. Оцінити результат, а не процес: нова система КРІ для держслужбовців [Електронний ресурс] / Олександр Саєнко // Українська правда. – 2018. – Режим доступу до ресурсу: <https://www.pravda.com.ua/columns/2018/03/29/7176129/>

Лола В.В.

РОЛЬ ПОСАДОВИХ ОСІБ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ У ФОРМУВАННІ ЛОКАЛЬНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ ОТГ

Досвід реформи децентралізації публічного управління в Україні, зокрема, щодо формування дієздатних самодостатніх громад, шляхом їх укрупнення, засвідчує, що вони дійсно формують спроможний базовий рівень місцевого самоврядування. Натомість на практиці функціонування таких «новоутворень» передбачає вирішення низки конкретних завдань, серед яких не лише консолідація соціально-економічних та інфраструктурних комплексів населених пунктів об'єднаної громади, але й формування нової колективної ідентичності на локальному рівні – у даному випадку рівні ОТГ.

Локальна ідентичність є одним із виявів територіальної ідентичності, *«яка передбачає сприйняття індивідом себе як представника певної «уявленої спільноти» (за Б.Андерсоном), ... ґрунтується на єдності території проживання, історії та традицій, соціокультурного досвіду, ціннісних орієнтацій та способу життя»* [1, с. 107]. Її роль, як власне і роль будь-якої іншої соціальної ідентичності, полягає у забезпечення орієнтації людини у суспільстві, визначенні себе, свого місця у світі та розпізнаванні інших. Саме вирішення дилеми «свої – чужі» - є однією із заporук консолідації соціуму та основою процесу ідентифікації.

Коли ми говоримо про формування нових, як для традиційного українського соціуму, локальних спільнот, якими є об'єднані територіальні громади, то відповідно й тема формування нової локальної ідентичності на рівні ОТГ теж звучить достатньо гостро. У даному випадку мова йде, у першу чергу, про утворення певних спільних для усіх «об'єднаних» територій маркерів щодо їх самоідентифікації як соціального утворення. Завдання, які при цьому постають перед органами місцевого самоврядування, то посадовими особами, в першу чергу, полягають у визначеності спільності та «подоланні» розбіжностей (ігноруванні того, що роз'єднує).

Усвідомлення актуальності поставленого завдання на сьогодні відбувається на рівні органів та посадових осіб місцевого самоврядування ОТГ. Саме вони покликані забезпечити не тільки по можливості «безболісний» перехід до нових форм соціально-економічної та організаційної взаємодії у новоутвореній громаді, а й формування та реалізацію «політики ідентичності» як політики щодо конструювання та реалізації нової колективної ідентичності [2, с.25]. Складність цього процесу полягає у визначених законодавством, а також політичними,